

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al Asociației institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

□

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Legea Bancară și soarta băncilor românești din Ardeal și Banat. — Banca Națională a României. — Rubrica Petrolieră. — Situația.

Legea Bancară și soarta băncilor românești din Ardeal și Banat.

De Dr. Ioachim Toleiu, Cluj.

(Urmare).

Despre Consiliul Superior Bancar.*)

Controlul și supravegherea comerțului de bancă. — Diferite soluții de organizare a controlului. — Atribuțiile Consiliului Superior Bancar. — Chestia controlului și Consiliul Superior Bancar. — Atribuțiuni anticonstituționale. — Consiliul Superior Bancar și „autorizația”. — Consiliul Superior Bancar ca suprem for de judecată. — Norme de procedură și de organizare. — Chestia responsabilității Consiliului Superior Bancar și a membrilor lui. — Consiliul Superior Bancar ca stat în stat. — Puterile excepționale ale Consiliului Superior Bancar. — Consecințe posibile. — O hotărâre ciudată a Consiliului Superior Bancar. — Intre lege și regulament. — Statutul funcționarilor Consiliului Superior Bancar.

Când reglementarea comerțului de bancă a devenit o chestiune de actualitate, toată lumea era de acord, că comerțul bancar trebuie supus unui control real și efectiv, dar că acest control trebuie să fie absolut *obiectiv*.

*) Continuăm să publicăm articolul valorosului nostru colaborator dl Dr. Ioachim Toleiu, dar ținem să precizăm că nu ne însușim toate vederile autorului. N. Red.

Dificultatea problemei s'a ivit atunci, când s'a pus chestiunea organizării controlului și supravegherii.

Chestiunea ce se punea era aceea de a ști: cine și cum să exercite controlul și supravegherea comerțului de bancă, fără ca totuși activitatea băncilor să fie stângenică și — cum spune autorul legii — „fără ca controlul comerțului de bancă să fie un amestec prejudiciabil în gestiunea întreprinderilor de bancă”.

Era iarăși fără îndoială, că statul ca suprem ocrotitor al intereselor colective are tot dreptul de a-și asuma el însuși rolul de supraveghere și control în materie de comerț de bancă, acest rol având caracteristicile unei funcțiuni de ordin administrativ.

Dar și aici se punea o altă chestiune de detaliu: prin care anume organe proprii trebuie să exercite statul supravegherea și controlul?

În sistemul normativ controlul actelor de fondare și a celor de conducere și administrare se face de către justiție (tribunal).

S'a obiectat însă că rolul justiției nu este compatibil cu exercițiul unei funcțiuni administrative, cum este aceea de a supraveghia și controla în permanență activitatea întreprinderilor de bancă.

Dar abandonându-se — greșit — sistemul normativ, chestiunea dacă menținerea justiției este compatibilă sau nu cu rolul de supraveghere și control, nu se mai pune.

Cele mai multe legiuiri străine au trimis controlul și supravegherea în atribuțiunea puterii executive și anume în aceea a Ministerului de finanțe sau a Ministerului economiei naționale, acolo unde acest minister există.

Acestei soluțiuni i s'a făcut obiecțiunea că controlul exercitat de guvern în special în țara noastră nu va putea fi ferit de influențe politice și în cele din urmă va duce la politicianizarea întregii organizațiuni bancare.

Se impunea prin urmare un control din afară, adică un control exercitat de alte organe decât acelea ale statului propriu zise.

Dorința băncilor a fost ca controlul să-l exercite ele însele în forma unui organ autonom.

Această soluție nu a fost adoptată pentru motivul, că „nu ar putea fi serios și efectiv un control pe care l'ar exercita chiar institutele a căror greșeli din trecut au făcut necesară instituirea controlului“.

O altă — și după părerea noastră cea mai firească soluție — era aceea, ca Banca Națională să fie investită cu acest însemnat rol.

Este doar știut, că în virtutea legilor monetare din 7 Februarie 1929 institutului nostru de emisiune i-a revenit pe lângă menținerea stabilității monetare și misiunea de a fi — prin o rațională politică de credite — și îndrumătorul întregii noastre vieți economice și financiare.¹⁾

În desbaterile parlamentare și dl Victor Slăvescu a accentuat că „nu vedem pe cineva mai indicat decât banca de emisiune ca să patroneze și să îndrumeze viața bancară a României“.

Ce era prin urmare mai firesc, decât ca supravegherea și controlul comerțului de bancă să fie deferite Băncii Naționale?

Și în acelea dintre țările străine unde îndrumarea economiei naționale sau a politicii de credit este de căderea institutului de emisiune, tot acestei instituții i s'a rezervat și rolul de a controla și supraveghia comerțul de bancă.

¹⁾ Victor Slăvescu: „Curs de monetă, credit, schimb“ p. 339, și Victor Onișor: „Denitul național, reforma monetară și criza economică specială în România“, pagina 67.

Dar legea bancară nu a adoptat nici una dintre aceste soluțiuni, ci s'a oprit la o soluțiune cu caracter mixt și tranșacțional și anume; pentru îndeplinirea funcțiunii de control și supraveghere a comerțului de bancă a instituit *Consiliul Superior Bancar*, un organ mixt și independent, compus din reprezentanți: 1. ai Băncii Naționale (guvernatorul și unul dintre administratori), 2. ai guvernului (Ministerul de finanțe și cel de industrie și comerț), 3. ai organizațiilor economiei generale (camerele de comerț și industrie, camerele de agricultură), 4. un reprezentant al învățământului teoretic (profesorul de monetă, credit și bănci dela Academia de comerț din București), și 5. 4 reprezentanți ai băncilor (3 reprezentanți ai băncilor mari și 1 reprezentant al băncilor mici).

După intențiunea legiuitorului acest nou organ va oferi, atât prin compoziția lui, cât și prin personalitatea lui juridică cheazășia unei absolute obiectivități și independențe, menirea lui fiind, ca „aplicând legea bancară“ și exercitând controlul întreprinderilor de bancă, să „îndrumeze pe viitor întreaga viață bancară a României“.

De aci înainte vom avea prin urmare trei îndrumători ai vieții bancare: 1. guvernul, 2. Banca Națională și 3. Consiliul Superior Bancar.

Căci nu se poate presupune, că guvernele noastre vor renunța pe viitor la dreptul lor de a îndruma prin mijlocirea politicii generale a țării și viața de credit, ba — precum am văzut mai sus — acest rol chiar se întefeste tinzând spre „economia dirijată“.

Asemenea nici rolul Băncii Naționale de a îndruma politica de credite și deci și politica bancară nu a fost suprimat, fiindcă nu au fost abrogate legile și convențiunile monetare din care purcede acest rol. — Ba, concentrarea devizelor în mâna Băncii Naționale, iar mai recent sporirea atribuțiilor Băncii Naționale în legătură cu „dirijarea“ comerțului nostru exterior, pare să fi sporit rolul institutului nostru de emisiune în legătură cu îndrumarea și regularea întregii vieți economice.

Prin faptul că Consiliul Superior Bancar funcționează pe lângă Banca Națională (art. 42), că președintele de drept

al Consiliului Superior Bancar este guvernatorul Băncii Naționale, (art. 42), că cercetările la băncile anchetate se fac prin organele Băncii Naționale, (art. 46), că Banca Națională va continua și pe viitor să alimenteze prin creditele sale de re-escont activitatea băncilor, institutul nostru de emisiune va avea și pe mai departe o influență preponderentă și hotărâtoare în îndrumarea vieții bancare chiar peste Consiliul Superior Bancar.

Dar atunci pe bună dreptate ne putem întreba: ce rost a mai avut — în vederea controlului — instituirea unui nou și prea costisitor organ și a sporii prin cheltuelile însemnate reclamate de funcționarea acestuia sarcinile și așa destul de considerabile ale organizației bancare?

Dar în definitiv aceasta nu ar fi un neajuns capital, căci rolul și supravegherea fiind activități de ordin administrativ, statul este în drept a transmite acest rol unui organ creat de el ad hoc.

Greșala cea mare și principială a săvârșit-o legiuitorul prin faptul, că Consiliului Superior Bancar nu i-a rezervat numai rolul administrativ de control și supraveghere a activității bancare, dar l-a încărcat cu unele atribuțiuni în plus, care îi depășesc rostul firesc și-l transformă într'un cumular de funcțiuni eterogene și incompatibile cu principalele norme de drept, fapt ce a stârnit nedumerirea generală a Corpurilor legiuitoare, ba a provocat și *obiecțiunea neconstituționalității legii bancare*, — în ceea ce privește organizația Consiliului Superior Bancar.

Atribuțiunile Consiliului Sup. Bancar fixate în art. 69 din Regulamentul legii bancare se împart în trei categorii.

1. *acte administrative*, în care intră *controlul și supravegherea* și toate actele decurgând din acestea („controlează activitatea societăților bancare, funcționând în România și veghează la aplicarea tuturor dispozițiilor legii bancare“, alin. c, — „decide asupra modului de aplicare a legii bancare și de alcătuire a bilanșurilor“ alin. d, — „supraveghează lichidarea societăților bancare“ alin. g, — „organizează un registru central al societăților bancare“ alin. h, — „publică Buletinul Consiliului Superior Bancar“, alin. i, — „numește și revoacă

funcționarii Consiliului și le fixează retribuițiunile“, alin. j, — „aprobă bugetul anual de venituri și cheltueli“ alin. k, — „fixează toate cotizațiile și taxele în limita cotelor prevăzute de legea bancară și de regulament“ alin. l, — „îndeplinește toate celelalte atribuțiuni prevăzute de legea bancară“, alin. m).

2. *acte de guvernământ* care se referă la acordarea de *autorizațiuni* („autoriză constituiri de noi societăți bancare, fuziunile, înființările de sucursale precum și toate modificările de statute“, alin. a, — „autoriză în mod special exercitarea operațiunilor de bancă prevăzute de art. 34 al legii bancare și art. 52 din regulament“, alin. b).

3. *acte judecătorești*, adică aplicarea *sancțiunilor* (alin. e, „decide limitarea operațiunilor, retragerea autorizațiilor de funcționare sau lichidarea băncilor când acestea nu respectă prescripțiunile legii bancare“, și alin. f, „sesizează ministerul public sau instanțele judecătorești competente în caz de abatere dela legea bancară în vederea aplicării sancțiunilor prevăzute de ea“. Observăm că aceste din urmă sancțiuni sunt *sancțiunile penale*.)

Dintre atribuțiunile enumerate mai sus *actele de guvernământ (acordarea de autorizațiuni) și actele de judecată (aplicarea sancțiunilor civile) nu sunt comptabilele cu misiunea firească a Consiliului Suprem Bancar și nu sunt incadrabile în actualul sistem de drept public*.

Destinația autorizațiunii, fiind aceea de a îndruma viața bancară în direcția dictată de interesele generale ale economiei naționale, acordarea autorizației este prin excelență un act de supremă autoritate pus în serviciul ordinii publice, adică ea este un *act de guvernământ*.

În sensul principiului responsabilității ministeriale și în virtutea art. 107 din Constituție actele de guvernământ nu pot fi censurate de puterea judecătorească, dar ele angajează *răspunderea politică* a guvernului.

Din aceasta pricină actele de guvernământ au un *caracter pur personal*, privind direct persoanele cari dețin puterea executivă și deci ele nu pot fi exercitate prin delegație de organe anume create în acest scop.

Rezultă din aceste considerente, că acordarea de autorizațiuni trebuie rezervată exclusiv guvernului.

Din considerațiuni de drept public este și mai puțin admisibilă investirea Consiliului Superior Bancar cu puterea de judecată.

Imposibilitatea de a armoniza Consiliul Superior Bancar ca *suprem for de judecată* cu spiritul și litera așezământului nostru constituțional se învederează în mod special din felul în care legea bancară a organizat situația de drept și procedura de funcționare a acestei instanțe specifice.

Punctul de plecare al organizării Consiliului Superior Bancar este asigurarea unei totale independențe prin investirea lui cu *personalitate juridică*, (art. 42), independență ce se garantează și prin *irevocabilitatea membrilor* cari îl compun, și cari se numesc prin decret regal.

„Delegațiunea membrilor din Consiliul Superior Bancar este irevocabilă, afară de abateri grave ce se vor constata prin deciziunea *unanimă* a celorlalți membri cari compun Consiliul (art. 42).

„Deciziunile Consiliului Superior Bancar trebuie *motivate*. Ele sunt *definitive*“.

„Deciziunile Consiliului Superior Bancar sunt *obligatorii* pentru judecătorul delegat la *Oficiul registrului* de comerț chemat să dea ordonanța de înscriere în registrul societăților bancare...“ (art. 45).

„În termen de 30 zile dela comunicarea deciziei partea interesată și procurorul general vor putea face *recurs în Casație*“ (art. 45), și „în caz de admitere a recursului Curtea de Casație va *evoca fondul*“.

Consiliul aprobă în mod definitiv bugetul de venituri și cheltueli alcătuit de președintele Consiliului ajutat de secretarul general. (art. 89 Reg.)

Acoperirea cheltuelilor de funcționare este în deosebi asigurată și prin pedeapsa capitală de desființare, căci:

„Consiliul Superior Bancar este autorizat a retrage autorizația de funcționare și a dispune radierea din registrul societăților bancare a întreprinderilor,

cari în termen de 15 zile dela primirea unei somațiuni prin scrisoare recomandată, vor refuza în mod nejustificat achitarea cotizației fixată mai sus“, (cotizația anuală este cel mult 0,25 la mie din capitalul social, art. 88 Regul. și art. 49 din lege).

Nimic nu dovedește în mod mai peremptoriu puterea discreționară a Consiliului Superior Bancar, decât puțința legală de a putea decreta pedeapsa cu moartea pentru societățile cari nu-și achită cotizațiile!

Consiliul Superior Bancar nu aparține statului, nu participă la Bugetul general al statului, gestiunea lui nu este controlată de Înalta Curte de Conturi, funcționarii lui nu sunt funcționari publici, nu stă sub controlul sau tutela vreunui alt organ de stat, și prin urmare nici nu are nici o răspundere față de autoritățile legal constituite ale statului.

Din situația de drept schițată mai sus rezultă în mod neîndoelnic că **Consiliul Superior Bancar constituie un adevărat stat în stat.**

Ca atare Consiliul S. B. violează principiul constituțional al separațiunii puterilor în stat.

Conform acestui principiu care după exemplul Constituției belgiene a fost așezat la temelie Constituției noastre, principalele puteri cari exercită suveranitatea națională sunt: *puterea legiuitoare, puterea executivă și puterea judecătorească*. Toate celelalte manifestări ale puterii de stat trebuie să se încadreze armonice în aceste trei principale puteri, și să poarte toată *răspunderea* față de acestea.

Este adevărat că art. 101 din Constituție admite puțința înființării de noi jurisdicțiuni pe calea legilor comune, dar și aceste jurisdicțiuni trebuie să fie reglementate în raporturi de subordinațiune organică față de mecanismul justiției și în raport de răspundere față de principalele puteri de stat, oferind toate garanțiile legale care să pună părțile interesate la adăpostul oricărui arbitrar sau abuz.

Ori legea bancară chiar consfințește puțința arbitrarului atunci, când deciziunilor date de Consiliul Superior Bancar le acordă *puterea definitivă, executorie și neapelabilă*.

Recursul în casație pe care partea lezată îl poate introduce la înalta Curte de Casație și Justiție constituie o prea slabă punte de unire cu organismul Justiției. Asemenea nu constituie o garanție reală pentru partea lezată nici obligațiunea referitoare la *motivarea deciziei* și nici dreptul Curții de Casație de a *evoca fondul* atunci când admite recursul.

Repararea eventualelor greșeli prin evocarea fondului se limitează în practică numai la cazurile când Consiliul, aplicând sancțiuni, ordonă retragerea autorizațiunii și lichidarea întreprinderii de bancă. — În aceste cazuri adică instanța de recurs are puțința de a cenzura deciziunile Consiliului și sub raportul aprecierii faptelor, cari au determinat decretarea sancțiunilor. Deci *eventualele reparațiuni sunt posibile numai în cursul funcțiunii întreprinderii de bancă, dar nu sunt posibile cu prilejul refuzării acordării autorizației de funcționare*, pentru că — precum am văzut — aprecierea oportunității în vederea acordării autorizației este un act de guvernământ, care la rândul său este sustras cenzurii instanței de recurs.

(Va urma).

Banca Națională a României.

— Raportul pe anul 1934. — Adunările generale dela 17 crt. —

Raportul Consiliului de administrație asupra anului 1934, cătră adunarea generală după menționarea cătorva înfăptuiri importante în vederea sporirii schimburilor între statele participante și anume a *Înțelegerii Balcanice*, (România, Jugoslavia, Grecia și Turcia) a *Consiliului economic a Micii înțelegeri*, a *Consiliului Permanent al Înțelegerii Balcanice* și a *Conferinței Guvernatorilor Băncilor de Emisiune din Țările Micii Înțelegeri* etc., precum și după câteva considerațiuni generale asupra pieței monetare internaționale, trece la situația specială a României.

Agricultura românească — constată raportul a avut foarte mult de suferit din cauza prăbușirii prețurilor produselor agricole și a sarcinilor extrem de grele, a datoriilor.

Pentru valorificarea mai avantajoasă a produselor agricole, Statul a acordat avantaje speciale și prime de export, iar mai târziu a instituit Comisariatul Grâului, însărcinat cu menținerea prețurilor produselor agricole.

Pentru ușurarea datoriilor agricole s'a adus Legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934.

Producția de cereale în 1934 a fost mult mai mică decât în 1933, reprezentând numai 86.200 milioane chintate față de 109,316 milioane chintale în anul precedent.

În industrie situația s'a ameliorat simțitor, mai ales în cea manufacturieră în urma restricțiunilor importului și a comerțului de deșeuri.

Industria extractivă, în special industria petroliferă, baza de export a economiei noastre naționale a avut de suportat, ca și agricultura, toate consecințele scăderii continue a prețurilor. Deși producția a fost în continuă creștere, valoarea sa a scăzut considerabil.

Comerțul exterior a suferit consecințele prăbușirii prețurilor, scăderii puterii de consumație, regimurilor de contingentare și restricțiuni.

Partea din raport referitoare la *Piața monetară și creditul*, pentru interesul deosebit, ce-l prezintă pentru cetățenii noștri, o vom reproduce în întregime în numărul nostru viitor.

Din bilanțul general pe 1934 spicim următoarele cifre mai importante rotunjite:

Totalul activelor Lei 38.921.870.000 din cari sunt Stoc: aur și deșeuri Lei 10.376.137.000—, Portofoliu comercial Lei 5.960.895.000—, Portofoliu și datorii agricole și urbane Lei 2.945.056.000—, Bonuri de tezaur ale Statului pentru pierderi la datoriile agricole și urbane Lei 4.013.279.000—, Datoria statului Lei 3.654.991.000—, Avansuri temporare tezaurului Lei 2 miliarde.

Fondul de rezervă (la un capital soc. de Lei 600 milioane) este Lei 491.000.000— Rezerve pentru imobile și mobilier Lei 527.000.000— Fond de pensii și asistență pentru personal Lei 146.000.000— Bilete de bancă în circulațiune Lei 22.306.000.000— Conturi curente și depozite la vedere Lei 7.231.000.000.

Venit Brut Lei 378 milioane și Beneficiu net Lei 68.809.524—

Raportul între stocul de aur și angajamente 54.82% și Raportul dintre stocul total și angajamente 35.13%

La 17 crt. s'a ținut cele două adunări generale ale Băncii Naționale: extraordinară pentru modificarea Statutelor și ordinară pentru discutarea și aprobarea bilanțului.

După ce s'a constatat că ambele adunări au fost în ordine convocate s'a intrat în ordinea de zi.

S'a dat citire rând pe rând tuturor articolelor, propuse pentru modificare.

În afară de mici schimbări de detaliu, sau de procedură se examinează în special următoarele chestiuni:

Primirea la scadență a cambiilor și a tratelor neacceptate, chestiune relevată de dl prof. Iacobescu.

Mărirea cifrei lombardului dela 20%—30% din portofoliul de scont al Băncii Naționale, pentru a ajuta în special pe subscriitorii la împrumuturile de Stat.

O deosebită atențiune s'a dat portofoliului agricol, mărindu-se dela 25%—40% din totalul portofoliului pentru efectele subscrise de agricultori cu scadență care să nu depășească 9 luni.

Banca Națională a avut aci în vedere structura specifică agricolă a țării noastre și a înțeles să mărească suma avansurilor date agricultorilor.

Prin art. 48 s'au precizat normele de stabilitate pentru guvernator, măsură care este aprobată de dl prof. Geota în numele acționarilor. Iar prin art. 50 s'au făcut modificări în administrație, în sensul ca gestiunea zilnică a Băncii Naționale să nu fie făcută

numai de 4 persoane, ci să se lase la latitudinea Consiliului de administrație care să poată da însărcinări și altor membrii din Consiliul de administrație, utilizând în interesul Băncii toate experiențele și toate competențele din administrație.

S'au prevăzut deasemeni norme pentru a împiedeca pe viitor suspendarea deciziunilor adunării generale, respectându-se dreptul fiecărui acționar de a ataca o decizie nelegală a adunării. S'a înțeles însă a nu se lăsa un act atât de grav cum este suspendarea deciziunilor adunării generale în mâna unui singur acționar, și s'a prevăzut că numai un număr important de acționari poate să recurgă la o măsură așa de gravă.

Di Cezar Parthenie cere ca numărul voturilor unui acționar să nu fie limitat așa cum este prevăzut în statutele ci acționarilor mari să poată avea voturi mai multe.

Di guvernator arată că în toate statutele băncilor de emisiune numărul voturilor este limitat chiar pentru Stat așa că imixiunea acestuia se va mărgini și că în nici un caz această chestiune care face parte din politica generală a băncilor de emisiune, nu poate fi discutată în afară de o înțelegere cu statul.

Ivindu-se discuțiuni relativ la redactarea art. 96 care poate da loc la confuziuni, după propunerea dlui ing. C. Budeanu, s'a dat o nouă redactare art. 96, pentru ca să rezulte mai clar că Banca Națională nu intenționează să facă vreo emisiune, având la bază bonurile de tezaur rămase delă Stat în executarea legii conversiunii. Noua redacțiune este următoarea:

Art. 96. Prin derogare dela art. 29, pe timpul fixat prin legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 pentru rambursarea de către Stat a pierderilor suferite de Banca Națională ca urmare a zisei legi, partea din circulațiunea fiduciare și a celorlalte angajamente la vedere cari după ce se va fi scăzut restul normalizat al avansurilor către Stat și al soldului avansurilor temporare prevăzute la art. 34 ce nu va fi acoperită prin stocul de aur și devize definit la art. 28, va putea fi garantată, în afara activelor prevăzute la art. 29, și cu bonurile de tezaur atribuite de către Stat Băncii Naționale conform legii din 7 Aprilie 1934 până la rambursarea lor de către Stat, precum și cu toate activele provenind din operațiuni efectuate pentru menținerea creditului în baza art. 62 al legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane.

Se trece apoi la aprobarea statutelor casei de pensii a funcționarilor Băncii, precum și la fondurile de indemnizare și pensionare ale membrilor Consiliului general.

Cu acestea lucrările adunării generale extraordinare au fost terminate.

Adunarea generală ordinară.

Di guvernator roagă să se dea cetire dării de seamă a raportului Consiliului de administrație către adunarea generală, care arată în special opera întreprinsă de Banca Națională în decursul anului 1934, pentru lichidarea unui trecut care apăsa asupra dezvoltării firești a vieții economice.

Mai întâi legea conversiunii care a urmărit să termine cu o epocă de amânare de plăți și de moratorii, care suspenda orice noțiune de credit, care oprea economiile și stânjenea astfel orice activitate.

Legea făcută la 7 Aprilie 1934 a fost o lege bună care a dat roade. Sacrificiile la care Banca Națională a consimțit ca să ajute reușita legii nu vor fi regretate de noi dacă vor servi la reînvierea creditului și a activității economice. Reușita legii nu se poate discuta, deoarece 70 la sută din debitori și-au plătit nu numai rata lor, dar și o mare parte din capital și a făcut ca în loc de 100 milioane pe care Banca Națională conta să încaseze, să se încaseze aproape 600 milioane.

Considerăm chestiunea conversiunii rezolvată și credem că lichidarea ei definitivă se va înfăptui într'un termen mult mai scurt.

Odată cu rezolvarea chestiunii conversiunii, Banca Națională a trebuit, în conformitate cu legea, să facă opera atât de grea dar în acelaș timp atât de vitală. Cercetând repercursiunile pe care legea conversiunii le-a avut asupra băncilor, precum și urmările unei politici greșite făcute de mai multe din aceste instituțiuni, s'a procedat în conformitate cu legea, la lichidarea băncilor neviabile, s'a concentrat și s'a tins la fuziunea băncilor viabile și s'a dat sprijin acelor organizațiuni necesare activității economice. Rezultatele acestei acțiuni au fost că din 939 bănci existente, 360 vor trebui să lichideze, iar celelalte prin fuziune și concentrare vor fi reduse la aproximativ 400.

Prevedem însă că din acestea, numărul lor va fi redus în decurs de câțiva ani prin efectul legii reglementării comerțului de bancă.

În sfârșit Banca Națională a procedat la o reducere serioasă a taxei scontului, măsură aprobată de toate cercurile economice.

Adunarea generală mulțumește cu multă satisfacție conducerii Băncii și prin organul dlor Lăscăruș Catargi și Clineanu exprimă toată grațitudinea lor Direcțiunii Băncii.

În afară de scăderea dobânzilor, expansiunea creditului pentru nevoile vieții economice, a devenit o necesitate. Banca Națională îndeplinind rolul său de regulator al creditului nu poate pierde din vedere cerințele reale ale pieții.

În acest scop prin politica de stimulare a producției aurului ea crează mijloacele care îi vor îngădui să mărească într'o proporție mai mare, decât cea actuală, stocul său de acoperire.

Trebue subliniat în această privință că în timp ce țările învecinate sunt obligate a cumpăra acest aur în străinătate, consimțind deseori la sacrificii de preț, România are avantajul de a-și procura acest aur pe piața internă.

Paralel cu această achizițiune de aur care în 1934 se cifra la 400 milioane Lei, Banca Națională va putea dispune și de fonduri suplimentare provenind din plățile Statului în contul pierderilor derivând din aplicarea legii conversiunii, din fondurile afectate, din Imprumulul de înzestrare, precum și din sumele încasate dela debitori în contul datoriilor agricole și urbane. Aceste fonduri sunt evaluate pentru anul 1935 la cca. 1.300 mil.

Din cele expuse reese clar că refacerea organizației noastre de credit, adânc sdruncinată de criză, este pe cale de înfăptuire prin lichidarea datoriilor agricole și încadrarea activității viitoare a instituțiilor de credit, în normele precise ale legii bancare.

Reducerea taxei scontului și expansiunea creditului fiind destinate pe de altă parte ca în viitorul apropiat să redea organizației de credit, liberate de

sarcina apăsătoare a trecutului, rolul său de canalizare a capitalurilor mobiliare, fără de care nu se poate vorbi de progres în economia modernă.

Di guvernator anunță că în afară de reducerile impozitului pentru asistența publică și cultura națională, dividendul acționarilor se mărește și printr'un adaos din partea băncii, așa că dividendul net este de 240 Lei de acțiune.

Adunarea aprobă ordinea de zi.

Se procedează la alegerea unui administrator în locul dlui I. Lapedatu, al cărui mandat expiră la 1 Ianuarie 1936. Dl I. Lapedatu, este reales cu 1868 voturi.

Dl Gr. Eremie declară că nu mai candidează la locul de censor și în locul rămas vacant se alege dl Mihai Mărcuș cu 1814 voturi.

Rubrica petroliferă.

Industria petroliferă este ramura de activitate a economiei românești, care cu toată criza generală, și-a păstrat dela războiu încoace neschimbat mersul său escedental.

Desvoltarea a fost continuă însă numai cât privește cantitățile de produse obținute deoarece, din nenorocire ca toate celelalte ramuri de producție, așa și aici, rezultatele financiare nu au ținut pas cu cantitățile produse.

Dacă industria petroliferă nu este aceea care ocupă nemijlocit cel mai mare număr de muncitori, este în schimb incontestabil industria care prin volumul afacerilor și al cantităților de produse puse în circulație asigură indirect traiul celui mai mare număr de persoane pe de-o parte, iar pe de alta procură statului veniturile cele mai importante.

Baza întregului nostru comerț exterior și economiei noastre de devize este azi petrolul. La o cifră a valorii totale a mărfurilor exportate de cca 13 miliarde Lei, $7\frac{1}{4}$ miliarde Lei sunt asigurate de exportul produselor petrolifere deci circa 60% a intrării totale de devize a țării noastre. Din aceasta cifră de peste 7 miliarde Lei deabea o parte de puțin peste jumătate revine producătorilor pentru plata materialelor de foraj și prelucrare, a mânei de lucru, a amortizărilor și a remunerației capitalurilor investite de peste 15 miliarde Lei, restul servind pentru acoperirea taxelor de transport C. F. R. și conductele de petrol a statului (aceste taxe singure cifrându-se la 1,8 miliarde Lei) taxe către stat (vamale, cifra de afaceri, porturi, drumuri, comunale, timbre cca 650 milioane Lei) și alte încasări ale statului de cca 100 milioane Lei.

Față de cantitățile de 6,41 milioane tone exportate consumul în țară de circa 1,7 milioane tone asigură statului relativ o încasare și mai importantă. — O cifră de circa 2,1 miliarde Lei intră în visteria statului din taxe fiscale, taxe de drumuri, taxe comunale, taxa asupra cifrei de afaceri și de transport. Nu trebuie să se uite nici venitul statului de circa jumătate miliard din impozite miniere și redevențe și în fine de circa un miliard Lei din impozite generale și pe salarii.

Recapitulând reese că industria petroliferă contribuie la veniturile generale ale statului cu

Lei 2,55 miliarde la mărfurile exportate

„ 2,10 „	la mărfurile consumate în țară
„ 0,5 „	din impozite miniere și redevențe
„ 1,0 „	din impozite generale și pe salarii.

Total Lei 6,15 miliarde.

Sumă pe care nici-o ramură a producției naționale nu o atinge.

Atunci când în țara noastră atât de binecuvântată de Dumnezeu o ramură de producție, care asigură din venitul național evaluat la 40 miliarde Lei nu mai puțin decât un sfert, adică circa 10 miliarde (circa 7 miliarde Lei din export și 3 miliarde Lei din consumul intern) și care alimentează cu cifre atât de importante circulația bunurilor, generatoare de bunăstare economică, credem că revista noastră preocupată de tot ce este producție, își îndeplinește o datorie, începând cu publicarea în mod regulat a unei „rubrici a petrolului“.

Cercurile noastre economice de dincoace de munți vor putea cunoaște mersul ramurei de industriei celei mai importante a țării noastre unite, și suntem convinși, că mulți din ceilorii revistei noastre vor arăta mare interes pentru această rubrică.

Vom contribui așa întrucâtva și prin aceasta la unificarea spiritelor, cunoscându-ne mai bine unii pe alții, și cunoscându-ne ceea ce posedăm.

Credem că și numai din aceste considerente merită să rezervăm un spațiu în coloanele revistei noastre pentru această rubrică.

Dr. PEVER.

Situația.

De vre-o 3—4 săptămâni bursa este cam agitată. Presa a cam diformat miezul problemelor puse la ordinea zilei în legătură cu adunarea generală a Băncii Naționale. Oameni serioși luau ca sigură noua emisiune de 7 miliarde ce urma să se facă după modificarea statutelor Băncii Naționale. Lumea înclina să-și plaseze numerarul în valori reale. S'au făcut cumpărături importante cu deosebire de valori industriale. Se resimte urmarea acestor agitații și la alte bunuri, cu deosebire la terenuri și materii de construcții.

Adunarea generală a Băncii Naționale a trecut. Svonurile s'au dovedit exagerate. Speculanții delo o zi la alta au trebuit să se retragă. S'au produs cu deosebire la acțiunile industriale scăderi de circa 5—7%.

Și totuși piața este fermă, lucrurile au fost clarificate. Totuși ceva tainic plutește în văzduh, ceva nou trebuie să se întâmple. Toată lumea așteaptă așa ceva.

Bursierii și-au dat seama, că urcările din ultima lună nu au fost așa exagerate ca să fie îngrijorați. Curajul pentru câmpărături a revenit. În loc de o săptămână slabă cum o aștepta lumea, am avut o săptămână destul de vioaie.

Hărțile de dividend sunt căutate.

Se arată din multe părți interes pentru acțiunile Băncii Albina Sibiu.

Este curios, că în tot timpul acestor agitații piața aurului și valutilor a fost foarte calmă, chiar slabă.

(București).

REMIZIER.

„Banca Vărădiana“, soc. anonimă, Vărădia-Caraș.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai institutului „BANCA VĂRĂDIANA“, societate anonimă în Vărădia prin aceasta sunt invitați în conformitate cu § 14 al statutelor la

a XXIV-a adunare generală ordinară,

care va avea loc în 1 Martie 1935, la orele 3 p. m., în localul institutului.

ORDINEA DE ZI:

1. Constituirea biroului;
2. Darea de seamă a Consiliului de administrație, prezentarea bilanțului pe anul 1934, raportul Censorilor și darea absoluturului;
4. Eventuale propuneri.

Vărădia, la 28 Ianuarie 1935.

Consiliul de administrație.

Activ.		Contul Bilanț la 31 Decembrie 1934.		Pasiv.	
	Lei	b.		Lei	b.
Cassa: numerar efectiv	128.135	—	Capital social	789.380	—
Disponibil la bănci	105.873	—	Fonduri de rezervă:		
Portofoliu de titluri: I. românești:			a) Rezervă legală	287.293	—
a) Efecte publice (valoarea nominală 4.900)	36.900	—	b) „ „ specială	9.000	—
b) Titluri cotate la bursă (valoarea nominală 2000)	1.760	—	Fond de amortisment pentru imobile	733	—
		38.660	Fondul de pensii	62.635	—
Portofoliu de scont: I Plătibil în țară:			Dobânzi nerealizate la împrumutul debitorilor intrând în prev. legii lichidării datoriilor	483.149	—
a) cambii fără garanții	26.000	—	Depuneri spre fructificare: I din țară:		
b) cambii garantate cu ipoteci	9.248	—	a) pe termen	2.566.446	—
Debitori beneficiind de legea lichidării datoriilor din 7—IV—1934 (cota rămasă)	1.707.552	—	Creditori: I în țară: a) la vedere	3.372	—
Pierderi rezultând din aplicarea legii lichidării datoriilor	1.895.593	—	Dividende neridicate	3.238	75
Imobile: a) necesare exercitării comerțului	100.000	—	Conturi transitorii	2.119	—
b) alte imobile	156.900	—			
Mobilier	260	—			
Pierderi	39.144	75			
	4.207.365	75		4.207.365	75

Debit.		Contul de Profii și Pierdere.		Credit.	
	Lei	b.		Lei	b.
Cheltuieli de administrație:			Dobânzi încasate	33.294	—
a) salarii și indemnizații	8.480	—	Venitul imobilelor	6.437	—
b) Diverse	23.913	—	Pierdere din anul 1933	39.713	75
Impozite și taxe	6.769	—	Minus venitul anului 1934	569	—
Pierderi din anul 1933	39.713	75			
	78.875	75		78.875	75

Vărădia, la 31 Decembrie 1934.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

ss. Paul Nica, dir. exec., președinte. ss. Romulus R. Stoica. ss. Eufem Miac. ss. Sima Branca. ss. Diector Branca. ss. Iova Branca.

Subsemnații censori am examinat conturile prezente și confruntându-le cu registrele principale și auxiliare, le-am aflat în regulă.

CENSORII:

ss. Ion Branca.

ss. Simean Lăjeu.

ss. Pan Plancia.